

Î N C H E I E R E

20 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Nina Vascan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de întreprinderea individuală „Gudumac Vasile” și de reprezentantul acesteia, avocatul Gheorghe Josu împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 15 februarie 2018,

adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de întreprinderea individuală „Gudumac Vasile” împotriva Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” și Subdiviziunii Cadastrale Teritoriale „Cahul” din cadrul Departamentului Cadastru a Instituției Publice „Agenția Servicii Publice”, intervenienți accesorii societatea pe acțiuni „Moldova Gaz”, societatea cu răspundere limitată „Cahul Gaz”, Primăria or. Cantemir și Consiliului or. Cantemir cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea înregistrării dreptului de proprietate, repararea prejudiciului material și moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă :

La 12 martie 2012, întreprinderea individuală „Gudumac Vasile” (denumirea prescurtată ÎI „Gudumac Vasile”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva întreprinderii de stat „Cadastru”, filiala Oficiul Cadastral Teritorial Cantemir cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea înregistrării dreptului de proprietate și compensarea cheltuielilor de judecată (vol. I, f.d. 1 recto-verso).

În motivarea acțiunii a menționat că, la 07 februarie 2011, a încheiat cu societatea cu răspundere limitată „Cahul-Gaz” (denumirea prescurtată SRL „Cahul-Gaz”) contractul de vânzare-cumpărare nr. 1. Conform contractului, SRL „Cahul-Gaz” a vândut, iar ÎI „Gudumac Vasile” a cumpărat 7 obiecte cu destinație specială „instalații rezervoare gaze” amplasate în XXXXXcu suprafața totală a terenurilor aferente instalațiilor de 820,78 m.p., și care au fost transmise cumpărătorului la 04 mai 2011.

Reclamanta menționează că, la 16 februarie 2012, s-a adresat OCT Cantemir cu cerere prealabilă privind înregistrarea obiectelor procurate în Registrul bunurilor imobile, însă, prin răspunsul din 03 martie 2012 a fost informată că nu este elaborat și implementat „Registrul obiectelor de infrastructură inginerească”, iar înregistrarea poate avea loc nu mai devreme de sfârșitul anului 2012.

Consideră că organul cadastral eronat a atribuit rezervoarele de gaze ca rețele tehnico-edilitare, care nu pot funcționa independent de obiectele principale și care conform art. 4 alin. (6) din Legea cadastrului bunurilor imobile nu pot fi înregistrate.

Astfel, prin refuzul înregistrării obiectelor cu destinație specială în Registrul bunurilor imobile i se încalcă dreptul la administrarea deplină asupra acestora, deoarece este lezat în dreptul de a încheia tranzacții, de a primi licență pentru stocarea transportului și furnizarea gazelor naturale, lichefiate, de a procura terenurile aferente.

Îl „Gudumac Vasile” solicită obligarea OCT Cantemir să înregistreze dreptul său de proprietate asupra obiectelor cu destinație specială „instalații rezervoare gaze”, situate în XXXXX și compensarea cheltuielilor de judecată.

Judecătoria Cantemir, prin hotărârea din 11 aprilie 2012 (vol. I, f.d. 27, 28-30), a admis acțiunea și a obligat OCT Cantemir să înregistreze dreptul de proprietate al Îl „Gudumac Vasile” asupra bunurilor imobile – construcții cu destinație specială „instalații rezervoare gaze”, situate în XXXXX.

Curtea de Apel Cahul, prin decizia din 26 iunie 2012 (vol. I, f.d. 54, 55-59), a admis recursul declarat de ÎS „Cadastru” și a casat hotărârea Judecătoriei Cantemir din 11 aprilie 2012, restituind cauza spre rejudecare la Judecătoria Cantemir, în alt complet de judecată.

În consolidarea soluției sale, instanța de apel a reținut că prima instanță nu a stabilit cercul tuturor persoanelor drepturile și interesele cărora pot fi lezate prin hotărârea judecătorească pronunțată.

Judecătoria Cantemir, prin încheierea protocolară din 22 octombrie 2012 (vol. I, f.d. 72 recto-verso), a atras în proces în calitate de intervenient accesoriu Primăria or. Cantemir.

La 22 noiembrie 2012, Îl „Gudumac Vasile” a depus cerere de concretizare a pretențiilor din acțiune, prin care solicită de a încasa în beneficiul său venitul ratat în mărime de 171 850 de lei lunar, cauzat prin neînregistrarea la timp a obiectelor cu destinație specială; suma de 100 000 de lei cu titlu de reparare a prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 3000 de lei (vol. I, f.d. 79, 80 recto-verso).

Judecătoria Cantemir, prin hotărârea din 24 ianuarie 2013 (vol. I, f.d. 115, 127-127), a admis parțial acțiunea și a obligat OCT Cantemir să înregistreze dreptul de proprietate al Îl „Gudumac Vasile” asupra bunurilor imobile – construcții cu destinație specială „instalații rezervoare gaze”, situate în XXXXX și a încasat de la OCT Cantemir, filiala ÎS „Cadastru”, în beneficiul Îl „Gudumac Vasile” suma de 3 000 de lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de judecată, iar în rest a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Curtea de Apel Cahul, prin decizia din 07 mai 2013 (vol. I, f.d. 161, 162-163 recto-verso), a admis apelurile declarate de ÎS „Cadastru”, Îl „Gudumac Vasile” și reprezentantul Primăriei și Consiliului or. Cantemir; și a casat hotărârea Judecătoriei Cantemir din 24 ianuarie 2013, restituind cauza spre rejudecare la aceeași instanță de judecată, dar în alt complet de judecători.

Totodată, instanța de apel a dispus ca la rejudecarea cauzei este necesar de a soluționa chestiunea privind atragerea în proces, în conformitate cu prevederile art.62-67 din Codul de procedură civilă, a societății cu răspundere limitată „Cahul-Gaz” sau după caz a societății pe acțiuni „Moldovagaz”.

Judecătoria Cahul, prin încheierea din 22 octombrie 2013 (vol. I, f.d. 203 recto-verso), a atras în proces societatea pe acțiuni „Moldovagaz” (denumirea prescurtată SA „Moldovagaz”) în calitate de intervenient accesoriu de partea pârâtului.

Judecătoria Cahul, prin încheierea din 24 iunie 2014 (vol. II, f.d. 18), a atras în proces societatea cu răspundere limitată „Cahul Gaz” (denumirea prescurtată SRL „Cahul Gaz”) în calitate de intervenient accesoriu de partea reclamantului.

Judecătoria Cahul, prin hotărârea din 24 septembrie 2014 (vol. II, f.d. 73, 79-81), a admis parțial acțiunea și a obligat OCT Cantemir să înregistreze dreptul de proprietate al ÎI „Gudumac Vasile” asupra bunurilor imobile – construcții cu destinație specială „instalații rezervoare gaze”, situate înXXXXXX, și a încasat de la OCT Cantemir, filiala ÎS „Cadastru”, în beneficiul ÎI „Gudumac Vasile” suma de 8 000 de lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de judecată, iar în rest a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Curtea de Apel Comrat, prin decizia din 14 aprilie 2015 (vol. II, f.d. 143, 144-147 recto-verso), a admis apelurile declarate de ÎS „Cadastru” și a casat hotărârea Judecătoria Cahul din 24 septembrie 2014, restituind cauza spre rejudecare la aceiași instanță de judecată, dar în alt complet de judecători.

În consolidarea soluției sale, instanța de apel a notat că prima instanță a examinat cauza în prezența și cu participarea reprezentantului Consiliului or. Cantemir, însă fără a atrage această autoritate în proces.

Judecătoria Cantemir, prin încheierea din 11 august 2015 (vol. III, f.d. 14-16), a atras în proces Consiliul or. Cantemir în calitate de intervenient accesoriu de partea pârâtului.

La 10 februarie 2016, ÎI „Gudumac Vasile” a depus cerere de concretizare a pretențiilor din acțiune, prin care solicită obligarea OCT Cantemir să înregistreze dreptul său de proprietate asupra obiectelor cu destinație specială „instalații rezervoare gaze”, situate înXXXXXX; încasarea în beneficiul său a venitului ratat în mărime de 158 690 de lei lunar, cauzat prin neînregistrarea la timp a obiectelor cu destinație specială, începând cu data de 09 martie 2012 și până va deveni definitivă hotărârea judecătorească, ceea ce constituie suma de 7 299 740 de lei; încasarea sumei de 100 000 de lei cu titlu de reparare a prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 15000 de lei (vol. III, f.d. 117-118, 137-138 recto-verso).

Judecătoria Cahul (sediul Cantemir), prin hotărârea din 24 ianuarie 2017 (vol. III, f.d. 145, 152-160), a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Curtea de Apel Cahul, prin decizia din 15 februarie 2018 (vol. III, f.d. 218, 219-234), a respins apelul declarat de ÎI „Gudumac Vasile” și reprezentantul acesteia avocatul Gheorghe Josu și a menținut hotărârea Judecătoria Cahul (sediul Cantemir) din 24 ianuarie 2017.

Prima instanță și instanța de apel și-au întemeiat soluțiile adoptate pe dispozițiile art. 288 din Codul civil; art. 4 alin. (3) din Legea cadastrului bunurilor imobile nr.1543-XIII din 25 februarie 1998 (în redacția Legii nr. 52-XVI din 09 martie 2006 pentru modificarea și completarea Legii cadastrului bunurilor imobile, în vigoare la data procurării bunurilor și depunerii cererii de înregistrare a dreptului de proprietate asupra acestora), art. 2 din Legea nr. 163 din 09 iulie 2010 privind autorizarea executării lucrărilor de construcție; pct. 1.4, 3.1 și 3.2 din Regulamentul privind întocmirea și ținerea cadastrului funcțional urban, aprobat prin Hotărârea Guvernului

nr. 1300 din 27 noiembrie 2001; Legea cadastrului bunurilor imobile nr. 154 din 30 iulie 2015; art. 2 și art. 4 alin. (6) din Legea cadastrului bunurilor imobile; art. 1 alin.(2), art. 3, art. 17, art. 24 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ.

În consolidarea soluțiilor sale, Judecătoria Cahul (sediul Cantemir) și Curtea de Apel Cahul au reținut că, bunurile procurate de ÎI „Gudumac Vasile” de la SRL „Cahul Gaz”, a căror înregistrare solicită a fi efectuată în Registrul bunurilor imobile, și anume cele 7 „instalații rezervoare de gaze” (Газовые Резервуарные Установки), nu sunt bunuri imobile, ci reprezintă obiecte de infrastructură tehnico-edilitară și, respectiv, nu sunt supuse înregistrării în Registrul bunurilor imobile.

La capitolul dat, instanțele inferioare au remarcat că „instalații rezervoare gaze” sunt părți componente ale sistemelor de alimentare cu gaze (gazoducte) ale blocurilor locative, pe care adrese sunt amplasate. Astfel, terenurile pe care sunt amplasate „instalații rezervoare gaze” sunt terenuri destinate construcțiilor blocurilor locative și constituie proprietate publică.

La 03 aprilie 2018, ÎI „Gudumac Vasile” și reprezentantul acesteia avocatul Gheorghe Josu au declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 15 februarie 2018, prin care solicită admiterea recursului și casarea deciziei, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată și a compensa cheltuielile judiciare suportate în prima instanță, în apel și în recurs (vol.IV, f.d. 1-4).

În motivarea recursului invocă faptul că instanța de apel nu a dat apreciere corectă tuturor probelor administrate de reclamantă, a aplicat legea care nu trebuia să fie aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

La caz, opinează că instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că „instalațiile rezervoare gaze” sunt rețele tehnico-edilitare, or, prin prisma contractului de vânzare-cumpărare nr. 1 din 07 februarie 2011 aceste bunuri sunt construcții independente, legate solid de pământ, a căror strămutare este imposibilă fără cauzarea de prejudicii destinației lor, motiv pentru care, în temeiul art. 4 alin. (3) din Legea cadastrului bunurilor imobile, se raportează la bunurile imobile și urmează a fi înregistrate în Registrul bunurilor imobile.

Deopotrivă, în speță, a fost demonstrat faptul că „instalațiile rezervoare gaze” sunt legate solid de pământ, deoarece sunt amplasate parțial în pământ, sunt instalate pe fundament din beton având mai mult utilaj de reglare a presiunii gazului, care se află la suprafața pământului, și sunt legate prin rețele de gaz cu punctele de consum a gazului (clădiri, apartamente, case), iar în cazul strămutării lor este necesar, atribuirea altui teren, construirea fundamentului, altor rețele inginerești, astfel încât se afectează direct destinația lor. Astfel, acestea nu pot fi atribuite la categoria rețelelor tehnico-edilitare sau rețelelor inginerești, deoarece rețele inginerești sunt țevile care unesc construcțiile respective cu punctele de consum.

Prin urmare, menționează că instanța nu a luat în considerare planul tehnic al instalațiilor din care clar se vede planul fundației.

Succesiv, relevă că instanța de apel greșit a concluzionat că terenurile pe care sunt amplasate „instalațiile rezervoare gaze” sunt terenuri destinate construcțiilor blocurilor locative și constituie proprietate publică, deoarece nu a luat în considerație faptul că bunul imobil construcția nu are nimic comun cu terenul, deoarece sunt două bunuri imobile distincte, care se înregistrează separat în Registrul bunurilor imobile și înregistrarea unui bun imobil nu are nimic cu înregistrarea terenului, deoarece după

înregistrarea construcției poate fi format un nou bun imobil format din terenul pe care este amplasată construcția.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, acesta este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);
- a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Prin prisma art. 434 în alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Astfel, instanța de recurs atestă că, în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data comunicării deciziei Curții de Apel Cahul 15 februarie 2018, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului de a ataca actul judecătoresc de dispoziție a instanței de apel.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depusă de ÎI „Gudumac Vasile” și reprezentantul acesteia, avocatul Gheorghe Josu, completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în acestea (vol. IV, f.d. 1-4), în esența lor, sunt similare alegațiilor inserate în cererea de apel (vol. III, f.d. 177-179). Astfel se deduce că cererea de recurs *de facto* este o transpunere a motivelor din cererea de apel.

Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurenta și reprezentantul acesteia nu au evidențiat în cererea de recurs formulată memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit.b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel

prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece ÎI „Gudumac Vasile” și reprezentantul acesteia, avocatul Gheorghe Josu nu au invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurenteii și a reprezentantului acesteia cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67*). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de ÎI „Gudumac Vasile” și reprezentantul acesteia, avocatul Gheorghe Josu nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce ÎI „Gudumac Vasile” a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50*).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurenteii i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auziți combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (*Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67*).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de întreprinderea individuală „Gudumac Vasile” și de reprezentantul acesteia, avocatul Gheorghe Josu împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 15 februarie 2018, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

A considera inadmisibil recursul declarat de întreprinderea individuală „Gudumac Vasile” și de reprezentantul acesteia, avocatul Gheorghe Josu împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 15 februarie 2018, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de întreprinderea individuală „Gudumac Vasile” împotriva Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” și Subdiviziunii Cadastrale Teritoriale „Cahul” din cadrul Departamentului Cadastru a Instituției Publice „Agenția Servicii Publice”, intervenienți accesorii societatea pe acțiuni „Moldova Gaz”, societatea cu răspundere limitată „Cahul Gaz”, Primăria or. Cantemir și Consiliului or. Cantemir cu privire la contestarea actului administrativ, obligarea înregistrării dreptului de proprietate, repararea prejudiciului material și moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan